

HỒI 481

Mỹ Nhân Như Ngọc

Ôi những đại đô hội như Trường An, Lạc Dương, người ta rất khó nhận ra sự thay đổi của khí hậu, nhưng Thống Vạn thành nằm giữa thảo nguyên lại phản ánh rõ ràng sự thay đổi của thời tiết tự nhiên. Thống Vạn thành như một con thuyền mỏng manh giữa biển cả dữ dội, khiến người chèo thuyền cảm thấy được ý xuân tràn đầy sức sống.

Trong buổi sáng mùa xuân tươi tắn, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng thức trắng đêm vẫn ung dung ngồi ở chỗ ngoài hiên đêm qua, ngắm cảnh người ngựa đi lại không ngớt, ném những trái nho chín mọng tựa như trân châu do nhà Thành Chân đem ra.

Tin tức Hắc Thủy Tam Sát bị giết chết đồn ra như bệnh ôn dịch, hơn nữa Bạt Phong Hàn là cao thủ duy nhất ở miền tái ngoại dám khiêu chiến Tất Huyền càng khiến cả thành Thống Vạn thêm rúng động.

Từ điệu bộ của người đi đường có thể thấy điều này.

Bọn Khấu Trọng mỉm cười để đáp lại sự tôn kính của người đi đường.

Đúng là thời thế lúc này lúc khác.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng từ hai tên Hán cầu trở thành Hán tộc đại anh hùng đã trừ hại cho dân.

Bạt Phong Hàn ngắt một trái nho ném lên cao rồi ngửa miệng đón lấy, vừa nhai vừa nói: "Sắp có người đem nữ nhân đến tặng rồi."

Khấu Trọng ngạc nhiên kêu lên: "Cái gì?", suýt nữa đã phun trái nho đang ăn ra.

Bạt Phong Hàn cười lớn: "Người chẳng lẽ không biết ở đại thảo nguyên phụ nữ là tài sản quý giá nhất, thứ đến mới là chiến mã hạng nhất sao. Trong pháp luật Đột Quyết, phạm những kẻ nào làm cho người khác tàn phế suốt đời thì phải bồi thường bằng phụ nữ, nếu không có phụ nữ thì mới phải bồi thường bằng tài sản khác."

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Tại sao huynh bảo sắp có người tặng phụ nữ cho chúng ta?"

Bạt Phong Hàn nhún vai: "Thì bọn họ đó!"

Khấu Trọng gãi đầu: "Họ? Con bà người, họ là ai chứ?"

Bạt Phong Hàn đáp: "Đương nhiên là những kẻ muốn nhờ ta giết người rồi. Chuyện gì người khác không làm được thì Kiếm Bá Bạt Phong Hàn ta làm được tất."

Cả hai gã nghe hắn nói đều cười đến nôn ruột.

Bạt Phong Hàn cười khố nói: "Ngoài Kiếm Bá, ta còn có tới mười mấy cái ngoại hiệu khác, nói ra chắc chắn hai người sẽ cười đến chết, khỏi cần Thạch Chi Hiền ra tay."

Khấu Trọng vẫn chưa hết sợ: "Thạch Chi Hiền đúng là lợi hại, đem qua như một con ác mộng."

Bạt Phong Hàn gật đầu: "Nhắc đến y, Khúc Ngạo chỉ giống như một đứa trẻ mới tập đi, e rằng tam đại tông sư trong thiên hạ liên thủ cũng không phá được Bất Tử ấn pháp của y."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Phong Hàn huynh còn có ngoại hiệu gì nữa? Tiểu đệ thật tò mò quá."

Bạt Phong Hàn chào một đám kỵ sĩ trẻ tuổi đi qua, bọn họ đã đi qua đi lại để cúi chào gã đến lần thứ ba rồi, đáp rằng: "Tiểu tông sư!"

Khấu Trọng vỗ đùi khen: "Tiểu tông sư Bạt Phong Hàn, đúng là hết sức phù hợp với người, Kiếm Bá nghe thật quá cổ hủ, nhưng ta thấy ba chữ Bạt Phong Hàn là tuyệt vời nhất, cần gì phải có thêm ngoại hiệu nữa?"

Từ Tử Lăng đột nhiên có chút căng thẳng: "Lời của Phong Hàn huynh thật linh nghiệm, quả nhiên có người dâng nữ nhân tới kìa!"

Hai người ngừng nói, nhìn theo ánh mắt của Từ Tử Lăng về phía bắc của con đường, mắt mọi người lập tức sáng rực lên.

Một nàng mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như ánh nắng sớm đang cười ngửa thong thả đi tới, có được nàng chẳng khác gì như ôm lấy cả ánh xuân rực rỡ của thảo nguyên. Ai trên đường cũng phải ngẩn ra nhìn theo nàng, không còn chú ý đến ba gã nữa.

Nàng ăn mặc như một tân nương tử, mái tóc đen tuyền được thắt thành hai bím buông xuống, được buộc bằng dải khăn hoa nhỏ. Đôi người long lanh như ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, dưới hàng chân mày mảnh như lá liễu, đôi mắt của nàng hệt như dòng suối mát giữa sa mạc; chiếc mũi thanh tú, đôi môi như đóa hoa hàm tiếu, phối hợp với khuôn mặt hình trái xoan, cả khuôn mặt nàng như sáng rực lên giữa phố xá khiến ai cũng ngất ngây. Lỡ tai

nàng đeo hai vòng vàng lấp lánh, cần cổ dài trắng nõn đeo một chuỗi trân châu lấp lánh, càng tăng thêm nét thanh xuân và nhiệt tình tuổi trẻ của nàng.

Ngoài lớp áo bó chặt sát người, nàng còn khoác thêm một lớp áo ngoài màu sắc trang nhã, tay áo dài phủ cổ tay, trên tay áo còn được thêu hoa văn giống như ở cổ áo, ống quần của nàng được kết từ năm loại vải màu sắc khác nhau, chân mang giày da dè, trông rất bắt mắt.

Đằng trước và đằng lưng nàng đều có một ông già cỡi ngựa đi kề cận, xem ra một người là gia gia của nàng, người kia có thể là thúc thúc hay thân thuộc gì đó.

Cả ba người họ đều đưa mắt nhìn về phía bọn Khấu Trọng, rõ ràng là đi về hướng bọn gã.

Khấu Trọng lấp bắp như đang nằm mơ: "Bây giờ ta mới hiểu tại sao nữ nhân là tài sản quý nhất trên thảo nguyên!"

Sắc đẹp này đủ có thể tranh tài cùng bọn Thượng Tú Phương, Thương Tú Tuần, Thạch Thanh Tuyền, Sư Phi Huyền, Tống Ngọc Trí.

Ba gã đều trở nên khẩn trương, vừa sợ nàng đến tìm bọn gã, nhưng nếu không phải thì cũng rất thất vọng, tâm trạng hết sức mâu thuẫn.

Mỹ nữ và hai ông lão đến trước chỗ ba gã ngồi rồi đồng loạt xuống ngựa.

Ba gã đều giật bắn mình, chỉ nhìn qua động tác xuống ngựa đã biết đối phương không phải là tay vừa.

Mỹ nữ mỉm cười nghiêng người thi lễ, nói bằng thứ tiếng Hán rất rành mạch: "Ba vị đại anh hùng, tiểu nữ có thể ngồi xuống nói vài câu không?"

Cả ba gã đều vội vàng đứng dậy đáp lễ. Khấu Trọng khiêm nhường đáp: "Đây đúng là vinh hạnh của bọn ta, cô nương xưng hô thế nào?"

Mỹ nữ uyển chuyển bước tới, ngồi xuống ghế, hai ông già "gia gia" và "thúc thúc" đứng phía sau nàng chẳng khác gì nô bộc.

Ba gã cũng ngồi xuống.

Mỹ nữ ánh mắt lúng liếng nở nụ cười mê người, hai lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, hàm răng trắng muốt đều tăm tắp, nàng nói với giọng dịu dàng: "Người trên thảo nguyên đều gọi tiểu nữ là 'Mỹ Diễm phu nhân', bây giờ tiểu nữ quên cả tên mình rồi..."

Cả ba người đều giặt mình, nhớ lại những lều trại lờ lẹt màu sắc của Y Ngô tộc ở ngoài thành, không thể ngờ rằng Mỹ Diễm phu nhân lại đích thân đến đây, mà lại là một thiếu nữ trẻ trung như vậy.

Mỹ Diễm phu nhân giới thiệu hai người phía sau, một người là Tả trưởng lão, một người là Hữu trưởng lão, cả hai ông già đều chẳng biểu hiện điều gì, đứng dung như thể nàng đang nói đến người khác chứ không phải họ.

Bạt Phong Hàn không thèm để ý đến những ánh mắt tò mò của những người xung quanh, mỉm cười nói: "Phu nhân đến tìm bọn ta không biết có điều gì dạy bảo?"

Mỹ Diễm phu nhân nhìn Bạt Phong Hàn với ánh mắt đăm đăm, hơi nhún vai, nói: "Người ta mộ danh mà đến không được sao? Đôi bên nói chuyện để tăng thêm hiểu biết, lại xem có thể hợp tác được với nhau được hay không nữa."

Khấu Trọng bình thần nói: "Phu nhân có phải có một thủ hạ người Hán tên là Đoàn Chủ không?"

Mỹ Diễm phu nhân nhíu mày, lộ vẻ như đang suy nghĩ, rồi quay đầu lại hỏi Hữu trưởng lão: "Chúng ta có một người Hán tên là Đoàn Chủ không?"

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều ngạc nhiên, không ngờ hai trưởng lão cũng biết tiếng Hán, Hữu trưởng lão lấy ra một quyển sách dày đến ba tấc, chăm chú xem xét một hồi, Mỹ Diễm phu nhân giải thích: "Số người làm việc cho nô gia rất nhiều."

Hữu trưởng lão đọc xong, lắc đầu: "Không có ai tên Đoàn Chủ!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đương nhiên không thể dễ dàng tin tưởng như vậy, nhưng nếu nàng ta chối bay chối biến thì cũng chẳng còn cách nào.

Mỹ Diễm phu nhân bật cười trong trẻo, cầm lấy quyển sách đặt trên bàn, lật ra rồi nói: "Xin mời ba vị xem..."

Ba gã xem kỹ, chỉ thấy trong quyển sách toàn viết bằng chữ Y Ngô, chỉ đành nhìn nhau cười khở, đều có cảm giác như bị nàng chơi khăm.

Mỹ Diễm phu nhân kêu lên một tiếng "Ồi chao, xin lỗi!", rồi lật ra trang ở phía sau, đúng là có xuất hiện mấy cái tên người Hán nhưng không có tên của Đoàn Chủ.

Hữu trưởng lão nói: "Đây là sổ thu chi của phu nhân, tên của những người làm việc cho phu nhân đều trong danh sách này. Họ làm chuyện gì, tiền công bao nhiêu đều được ghi chép lại rõ ràng hết."

Mỹ Diễm phu nhân dịu dàng nói: “Đối với ta, lớn cho đến quốc gia, nhỏ cho đến bang hội môn phái đều chỉ là chuyện làm ăn, cho nên phải tính toán kỹ càng, kiểm soát chi phí, ba vị có cho là như vậy không?”

Rồi nàng đưa mắt nhìn Bạt Phong Hàn, nhoẻn miệng cười: “Trong số người Đột Quyết rất ít người thanh tú như ngài...”

Bạt Phong Hàn cười nói: “Hình như phu nhân không có thiện cảm đối với người Đột Quyết?”

Mỹ Diễm phu nhân chép miệng: “Người của Y Ngô tộc đều không có thiện cảm đối với những dân tộc sùng bái sói. Nhưng Bạt Phong Hàn là ngoại lệ...”

Trên thảo nguyên Đột Quyết và Khiết Đan đều sùng bái lang sói, trên đại kỳ của quân Đột Quyết có đầu một con sói bằng vàng, trên chiến trường gọi là “phụ ly”, ý có nghĩa là sói.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: “Tại sao ta là ngoại lệ?”

Mỹ Diễm phu nhân hai mắt sáng lấp lánh, khiến người ta cảm thấy rằng ngoại trừ sắc đẹp, nàng còn là một người trí tuệ phi thường, chứ chẳng phải chỉ là món đồ chơi xinh đẹp. Nàng bình tĩnh đáp: “Trên đại thảo nguyên, Bạt Phong Hàn đã trở thành tượng trưng của cá nhân phản đối cường quyền, nói đến Bạt Phong Hàn ai cũng phải công nhận ngài là một vị anh hùng hảo hán.”

Bạt Phong Hàn gượng cười: “Ta thật không dám nhận.”

Từ Tử Lăng bình thản nói: “Phải chăng phu nhân có một viên bảo thạch ngũ sắc?”

Mỹ Diễm phu nhân nở nụ cười, đột nhiên thò tay trái ra khỏi ống tay áo, trong lòng bàn tay nàng có một viên dạ minh châu hơi lớn, màu sắc sáng lấp lánh, dưới ánh dương quang lại càng thêm phần rực rỡ, dẫu cho kẻ mù cũng có thể nhận ra đây là một viên bảo thạch hiếm có trên đời.

Bàn tay thon dài mềm mại như ngọc, chẳng kém gì với viên bảo thạch ngũ sắc hiếm có trên đời này.

Điều này khiến cả ba gã đều bất ngờ, nhất thời ngẩn cả người.

Giọng nói của Mỹ Diễm phu nhân truyền vào tai ba người: “Nếu ba vị không chê, có thể giúp ta đưa viên Ngũ Sắc thạch này đến Long Tuyền giao cho Bái Tử Đình không?”

Khấu Trọng nhíu mày nói: “Nói thẳng ra, thật khó mà cự tuyệt phu nhân, nhưng ta vẫn không hiểu tại sao phu nhân lại chắc chắn rằng ba huynh đệ bọn ta sẽ chấp nhận đề nghị này?”

Mỹ Diễm phu nhân nâng bàn tay cao lên cách bàn khoảng một tấc, rồi nghiêng tay để mặc cho viên bảo thạch nhẹ lặn xuống mặt bàn, cả ba gã thấy vậy đều thót tim, sợ rằng viên bảo thạch sẽ bị mẻ đi thì thật là đáng tiếc.

Ngũ Sắc thạch vốn là thứ quý giá vô cùng!

Mỹ Diễm phu nhân đảo mắt, nhìn Khấu Trọng đầy ý tứ, nói: “Bởi vì đối với Thiếu soái Khấu Trọng nổi tiếng trung ngoại mà nói, đến Long Tuyền sẽ là một chuyến đi thú vị động lòng người. Chưa kể đến viên bảo thạch này vốn là trấn quốc chi bảo của Khiết Đan, bằng bất cứ giá nào, người Khiết Đan cũng quyết không để nó rơi vào tay Bái Tử Đình. Người Khiết Đan có mời người Thất Vi đến giúp đỡ, nghe nói hai cao thủ xuất sắc nhất của Thất Vi là Biệt Lạc Cổ Nạp Đài và Bất Cổ Nạp Đài cũng đang trên đường đến đây.”

Bạt Phong Hàn than: “Lời nói của phu nhân cũng cuốn hút người ta như phong thái của phu nhân...”

Khấu Trọng nói: “Có phải phu nhân muốn bọn ta làm bảo tiêu cho nàng không?”

Mỹ Diễm phu nhân đứng dậy, lắc đầu: “Bây giờ người trên con đường này đều biết nô gia đem Ngũ Sắc thạch đến giao cho các vị, không còn liên quan gì đến nô gia nữa, có duyên sẽ gặp lại.”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Phu nhân không sợ bọn ta chiếm lấy báu vật làm của riêng hoặc giao nó cho người Khiết Đan sao?”

Mỹ Diễm phu nhân mỉm cười: “Lúc đó ta chỉ đành trách mình đã tin nhầm người mà thôi!”

Nói xuống nàng cùng Tả, Hữu trưởng lão lên ngựa bỏ đi.

Khấu Trọng trố mắt ra nhìn Ngũ Sắc thạch, than: “Lại là một nàng mỹ nhân khiến người ta đau đầu!”

Bạt Phong Hàn thò tay cầm lấy viên bảo thạch, đưa sát vào mắt nhìn kỹ lưỡng rồi trầm giọng: “Đêm qua Thạch Chi Hiền đã khiến ta cảm thấy từ một người đi săn trở thành con mồi, bây giờ cảm giác này càng dữ dội hơn.”

Khấu Trọng cười khổ nói: “Chắc chắn là Mã Cát đang gặp vận đỏ, nếu không tại sao lại có nhiều chuyện lời thôi khiến chúng ta không thể tập trung tinh thần đối phó với y như thế này.”

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Thiếu soái cho rằng có thể dùng viên bảo thạch này đổi tám vạn tấm da dê từ Bái Tử Đình hay không? Yêu cầu này hình như không quá đáng đâu! Bạt Phong Hàn làm việc cho bất cứ ai đều nhận thù lao cả.” Rồi tiện tay bỏ Ngũ Sắc thạch vào trong túi ngoài chiếc áo da dê của Khấu Trọng.

Khấu Trọng nắm thấy Ngũ Sắc thạch, giật mình như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, vừa mừng vừa sợ: “Có thể ta vẫn chưa thích ứng với thủy thổ trên thảo nguyên nên đầu óc vẫn còn chậm chạp quá, tám vạn tấm da dê của đại tiểu thư chính là mua từ người Hồi Hột để bán lại cho Bái Tử Đình, lần đó là đại tiểu thư trả tiền trước, giờ đến lượt y rồi.”

Từ Tử Lăng nói: “Có tiền cũng chưa chắc lập tức có hàng ngay, Thiếu soái ngươi có đợi nổi đến nửa năm một năm hay không?”

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng, hớn hơ: “Tiểu Lăng đúng là người thật thà, chuyện nhỏ như thế này mà không biết động não, Bái Tử Đình cứ mua lại da dê từ Mã Cát, sợ gì mà thiếu hàng cơ chứ.”

Bạt Phong Hàn cầm thanh Trảm Huyền kiếm nổi tiếng khắp thảo nguyên dắt vào hồng, rồi vui vẻ nói: “Đã đến lúc nên cho ngựa đi tản bộ rồi!”

Khấu Trọng lấy viên Ngũ Sắc thạch ra, không thèm nhìn ngó gì đến mà bỏ ngay vào túi áo ngoài của Từ Tử Lăng, cười nói: “Lăng thiếu gia đem theo đồ đạc ít nhất, đương nhiên do ngươi giữ rồi.”

Từ Tử Lăng cũng không phản đối: “Cứ yên tâm, ta cũng không muốn Đại tiểu thư gặp rắc rối đâu.”

Tiếng vó ngựa vang lên, cuối phố bụi tung mù mịt, hơn mười thớt ngựa chạy tới.

Bạt Phong Hàn ngồi xuống trở lại, hồ hững nói: “Là người của Hắc Thủy Bộ, chỉ cần hai vị lão ca nhắc đến mối quan hệ với Đột Lợi, đảm bảo sẽ thuận lợi qua truông.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cứ tưởng rằng Hắc Thủy Bộ đến tìm họ để hỏi về việc bọn gã giết chết Hắc Thủy Tam Sát, nào ngờ binh lính Hắc Thủy Bộ chạy rảo khắp đường lớn phố nhỏ, vừa đi vừa rao lớn, giọng điệu hết sức khẩn trương, ba người tuy không hiểu nhưng đoán rằng tin tức họ công bố chẳng phải tốt lành gì.

Người trên đường chẳng biết nghe thấy tin tức động trời gì mà ai nấy đều tháo chạy, bầu không khí hòa bình yên tĩnh đã biến mất.

Hai tên lính Hắc Thủy Bộ chạy tới, rao lớn hai câu gì đó, cha con Thành Chân từ công xưởng chạy ra, người con lớn Mộc Khắc cao giọng nói gì đó với tên lính, tên lính Hắc Thủy vừa chạy vừa đáp, chỉ trong chớp mắt đã chạy ra xa. Cha con Thành Chân mặt không còn hột máu, trở vào trong nhà.

Cả ba người đều ngạc nhiên, Thành Chân như trở nên già thêm mấy tuổi, kinh hoảng nói: "Cuối cùng đã đến rồi!"

Từ Tử Lăng hỏi: "Ai đến?"

Thành Chân nói: "Kim Lang chiến binh đang tiến về phía Thống Vạn, nhanh nhất là đêm nay sẽ tới nơi, chúng tôi phải lập tức chạy ra vùng núi tránh nạn, hy vọng bọn chúng không đuổi theo."

Cả ba gã nghe vậy đều rợn tóc gáy, Hiệt Lợi xem ra quyết đuổi đến cùng, không buông tha cho bọn gã, thậm nghĩ có thể là đám thương nhân Đại Thực tiết lộ tin tức.

Bạt Phong Hàn kéo áo Thành Chân đang định chạy vội vào nhà, hỏi: "Phải cần bao nhiêu ngày để chạy trốn?"

Thành Chân cười khổ: "Bọn ta dẫn theo người già trẻ con khó mà chạy cho nhanh được, ít nhất là hai ngày mới đi đến nơi."

Bạt Phong Hàn buông áo ông ta ra.

Thành Chân khuyên: "Mau rời khỏi nơi này đi, ôi, ta thật là ngưỡng mộ các vị lắm!"

Nói xong chạy ngay vào trong nhà.

Cả ba người nhìn nhau, trong nhất thời không biết nói thế nào mới phải, mọi người đều phải bỏ nhà đi lánh nạn chính là vì họ, bọn gã thấy không yên lòng chút nào.

Khấu Trọng đề nghị: "Hay là chúng ta hộ tống họ đến vùng núi."

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Như thế kết quả cũng chỉ là chết chùm, nếu Hiệt Lợi dẫn theo hơn một ngàn thân vệ, nếu giao phong chính diện, chúng ta sẽ chết chắc, nếu vẫn không có cách gì dụ Hiệt Lợi đi, chỉ bằng chúng ta ở lại đây giữ thành còn hơn."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Cứ làm vậy đi, chuyện này do chúng ta mà ra, chúng ta phải tự giải quyết."

“Keng! Keng!”

Tiếng chuông vang lên liên hồi càng làm không khí thêm căng thẳng.

Bạt Phong Hàn vươn người đứng dậy nói: “Ta sẽ bắt một Hắc Thủy binh để hỏi tình hình Hiệt Lợi, hai người phụ trách tìm tên sắt, may mà chúng ta có hai cây cung tốt, nếu không e là muốn giữ mạng thì cũng khó đây.”

Đột nhiên trên đường toàn là xe ngựa chạy nạn, đa số ùn ùn kéo về phía bắc, ba người nhìn thấy đều cảm thấy ái rất ngại.

Khấu Trọng vỗ lên bàn đánh bịch một tiếng, tức giận nói: “Con bà nó! Khấu Trọng này nhất định sẽ khiến người phải nếm mùi thất bại, đến thì dễ mà đi thì khó.”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Đừng nổi giận nữa! Nếu chúng ta có thể giữ mạng đã là tốt lắm rồi, đừng có vọng tưởng nữa.”

Bạt Phong Hàn cười ha hả: “Ta đã nói đi cùng với các người sẽ có rất nhiều trò vui lắm, không ngờ bây giờ lời nói đó lại bất hạnh ứng nghiệm nữa rồi! Bọn ta đâu có hy sinh cũng tuyệt không để cho người dân Thống Vạn bị bắt làm nô tài!”

Cả ba người đồng thanh hô lớn, quyết tâm tử chiến!

- o O o -